

ASJA TONC

*Institut za arheologiju
Ulica grada Vukovara 68
HR – 10 000 ZAGREB*

SLAVICA FILIPOVIĆ

*Muzej Slavonije
Trg Sv. Trojstva 6
HR – 31 000 OSIJEK*

NOVI OSVRT NA ACO PEHAR IZ OSIJEKA

**UDK 738.6 (36:497.5 Osijek) "-15"
Izvorni znanstveni rad**

Iako objavljen prije nekoliko desetljeća, nalaz ACO pehara s natpisom pronađen u latenskoj jami na osječkom Pristaništu u svjetlu novije literature pruža vrijedne podatke o počecima rimskog vladanja na području istočne Slavonije. Pehar, koji se datira od 15. god. pr. Kr. do kraja prvog desetljeća nove ere, pripada grupi posuda s natpisom iz radionice majstora Acastus Aco. Najvjerojatnije je riječ o proizvodima privatnog karaktera, koji se izvan matičnog sjevernoitalskog područja tumače kao vlasništvo doseljenika italjskog porijekla, što vrijedi i u slučaju osječkog nalaza. Nalaz dokazuje prisutnost stanovnika italjskog porijekla u razdoblju neposredno nakon rimskog osvajanja, a iako postoji mogućnost da je vlasnik bio pripadnik rimske vojne postrojbe, vrlo je moguće da je riječ o jednom od italjskih trgovaca koji na ovaj prostor dolaze prije konačnog osvajanja međurječja Save i Drave.

Ključne riječi: ACO pehari, Acastus Aco, Mursa, augustovsko doba, romanizacija

Keywords: ACO cups, Acastus Aco, Mursa, Augustean period, Romanisation

Augustovo doba na području je kontinentalne Hrvatske obilježeno je osvajačkim pothvatima rimske vojske, pri čemu naravno treba istaknuti osvajanje Segestike i borbe za osvajanje japodskog područja, prvenstveno opsadu Metula (*Metulum*). Nakon pohoda između 35. i 33. god. pr. Kr. slijedi razdoblje daljnje stabilizacije rimske vlasti, koja je konačni udarac buntovnom stanovništvu zadala gušenjem ustanka 9. god. Takva je barem slika koju dobivamo proučavanjem pisanih izvora, no čak i šture informacije o rimskim osvajanjima međurječja Save i Drave i prodoru do Dunava dolaze u pitanje kada ih pokušamo dovesti u vezu s arheološkom slikom posljednjih desetljeća prije nove ere. Neistraženost i /ili neobjavljenost čine takvu sliku nepotpunom, pa se proučavanje rane romanizacije često mora svesti na izdvajanje određenih tipova ili kategorija materijala datiranih u ranocarsko doba i pokušaj njihove interpretacije. Keramički je materijal danas sve bolje stratigrafski datiran, a

ujedno i geografski istražen u smislu porijekla pojedinog oblika ili ukrasa, pa je stoga izrazito pogodan za proučavanje kontakata između pojedinih područja. Unutar brojnih keramičkih tipova datiranih u augustovsko vrijeme izdvaja se grupa tzv. Aco pehara. U takvom svjetlu čini nam se važno podsjetiti na vrijedan nalaz ulomka Aco pehara koji se, iako objavljen prije nekoliko desetljeća, čini zanemaren u proučavanju romanizacije područja Osijeka, ali i istočne Slavonije općenito.

Ulomak čaše pronađen u osječkom Donjem gradu tijekom radova na Pristaništu 1961. god. (BULAT 1977) pripisuje se jednom od majstora iz eponimne radionice čiji je vlasnik, *C. Aco*, svoj obrt proširio osnivanjem manjih radioničkih središta. Odgovor na pitanje tko je točno bio *Acastus* (oslobođenik, vlasnik ili majstor iz jedne od podružnica, poslovni partner...) otežava činjenica da je on jedini čiji potpis dolazi u dvije varijante, a taj je problem zasad bez konačnog rješenja (LAVIZZARI PEDRAZZINI 1987: 45–46; 1997: n. 80).

Na ovom mjestu ipak nas više zanima izuzetnost grupe posuda s potpisom *Acastus*, a riječ je o čašama s natpisom, kakva je i osječka (LAVIZZARI PEDRAZZINI 1987: 47). Uz natpis, osječki primjerak ističe se i po motivu imitacije stijenke pletene košare, vrijedne indikacije porijekla pehara.

Slika 1 – Pehar s natpisom iz Osijeka (D. Doračić).

Figure 1 – Cup with inscription from Osijek (D. Doračić).

Inv. br. 7380, Muzej Slavonije (Osijek)

Dimenzije: cca 14 x 7,5 cm, debljina 0,2 cm; promjer čitave posude cca 11cm.

Opis: gornji dio čaše od svijetlocrvene keramike rekonstruiran od nekoliko ulomaka. Riječ je o tipu 4b po tipološkoj podjeli M. P. Lavizzari Pedrazzini, obliku koji je stratigrafski datiran oko 20.god. pr. Kr. do kraja 1. st. pr. Kr. (LAVIZZARI PEDRAZZINI 1987: 32, T. 2).

Ukras: ispod glatkog ravnog ruba koji završava plitkim žlijebom nalazi se red okomitih ovala, zatim polje s ukrasom imitacije stijenke pletene košare od pruća, ispod kojeg se nalazi red s natpisom. Pojas s natpisom odvojen je jednim redom u obliku pletene uzice od niza arkada sa stupovima, unutar kojih

se nalaze viseći grozdovi. Ispod arkada nalazi se opet pojas s imitacijom stijenke košare. Niz arkada sastoji se od naizmjenično postavljenih užih i širih lukova (širina prvih je 1,5–7cm, a većeg luka 2 cm), prekinutih jednim manjim, jednostrukim lukom (širine 0,7cm). Iako je M. P. Lavizzari Pedrazzini naglasila ovu najmanju arkadu kao neobičnost, nova restauracija¹ pehara dokazuje da nije riječ o pogrešnoj rekonstrukciji.

Natpis: (N?)DVM.ESSE.NECESSARIO.CEDO.BIBER, završava listom i pčelom, nakon koje je slovo (C?).

RADIONICA ACO ACASTUS

Arhitektonski motivi česti su na Aco peharima sjevernoitalske proizvodnje.² Sam *Acastus* često koristi motiv niza arkada, pa tako i na posudama s natpisom poput one iz Altina (LAVIZZARI PEDRAZZINI 1986: Sl. 9).

Prikaz pčele također ima analogija na drugim posudama ovog majstora. Na posudi iz Villachiare na kojoj se javlja i motiv visećih grozdova, majstorov se potpis nalazi između dvije pčele, kao i na čaši s natpisom iz Halterna, dok se na primjerku iz *Nauportusa* jedna pčela nalazi u pojasu s malim arkadama iznad natpisa (SFREDDA – DELLA PORTA – TASSINARI 1998: 71; LAVIZZARI PEDRAZZINI 1987: 57, n. 37; MRATSCHEK 1987: 208). U istoj funkciji kao na peharu iz Osijeka, odnosno kao oznaka početka natpisa, prikaz pčele nalazimo na čašama iz Magdalensberga i Gambarate (LAVIZZARI PEDRAZZINI 1987: 105).

Ukras u obliku imitacije stijenke košare od pruča prekriva većinu površine pehara i uokviruje niz arkada s obje strane. Ovaj specifični motiv svoje porijeklo najvjerojatnije vuče iz područja koje gravitira prema dolini Ticina (Prilog 2. – krug), odakle su se proizvodi lako mogli distribuirati dalje prema sjeveru putem alpskih prijevoja (na što ukazuje i ulomak s prijevoja Septimer Pass), ali i istoku dolinom Pada. Koncentracija nalazišta s ovim tipom ukrasa na širem području Ticina poslužila je M. P. Lavizzari Pedrazzini da na tom prostoru ubicira jednu od radionica koja je proizvodila čaše tipa ACO, a da je riječ o proizvodnji pod markom *Acastus* dodatnu potvrdu pruža karta rasprostranjenosti nalaza posuda tog majstora, kao i nekorisćenje ukrasa tipa *Kommaregen*, tipičnog za istočnije dijelove Padske nizine (LAVIZZARI PEDRAZZINI 1987: 23).

Osječki nalaz zasad predstavlja najistočniju točku rasprostranjenosti ukrasa u obliku košare. Analogija nema među fragmentima Aco pehara iz Emone, Nauporta ili Sermina, kao ni u Sisku ili među ulomcima iz sjeverne Dalmacije, odnosno na geografski najbližim nalazištima ovog keramičkog tipa, što naglašava značaj izoliranog osječkog primjerka.³ Iako prikazan na tri čaše s natpisom koje se pripisuju radionici *Aco Acastus* – osječkoj, ulomku iz Calvatona kod Cremona (antički *Bedriacum*) i onoj iz Angere (LAVIZZARI PEDRAZZINI 1987: 241), motiv košare nije isključivo dio repertoara ove radionice. Primjerci sigurne atribucije većinom pripadaju korpusu nalaza s natpisom *Diophanes*, a ukras koristi i *Antiochus*, obojica iz eponimne radionice, dok se na proizvodima radionice *Norbanus* motiv koristi u vrlo stiliziranom obliku koji ne predstavlja pravu analogiju za naš pehar (LAVIZZARI PEDRAZZINI 1987: 38–39). Na sva tri poznata pehara s motivom košare koji dolaze iz radionice *Acastus*a javlja se i natpis, a ovima se može dodati i ulomak iz Dangstettena

1 Ovom prilikom zahvaljujemo Damiru Doračiću iz Arheološkog muzeja u Zagrebu na novoj restauraciji pehara te crtežima i fotografijama dio kojih ovdje objavljujemo.

2 O arhitektonskom motivu kao utjecaju pergamske proizvodnje i općenito o značaju helenističke tradicije u proizvodnji Aco pehara v. M. P. LAVIZZARI PEDRAZZINI. La terre sigillée en Italie du Nord. U: *Early Italian*

sigillata. The chronological framework and trade patterns. (Proceedings of the First International ROCT-Congress Leuven, May 7 and 8, 1999), Babesch Suppl., 10, 2004: 263–269.

3 PLESNIČAR-GEC 1992: 390; HORVAT 1990: T. 13, 9, 11; 1997: T. 47, 20–21; KOŠČEVIĆ – MAKJANIĆ 1995: 60–1; BRUSIĆ 1999: 187.

(ROTH-RUBI 2006: 142, v. ispod). M. P. Lavizzari Pedrazzini pretpostavlja da je majstor posudu iz Angere prilagodio lokalnom ukusu, što potvrđuje koncentracija nalaza s imitacijom pletene košare upravo na području doline Ticina i jezera Maggiore, a ni ulomak iz *Bedriacuma* nije jedini na širem području istočne doline Pada, no u tom slučaju postavlja se pitanje izoliranog nalaza iz Osijeka, koji bi po tome mogao također pripadati pojedincu porijeklom iz sjeverne Italije. Ipak, posude s natpisom mogle su imati izdvojeno tržište na osnovi narudžbi (LAVIZZARI PEDRAZZINI 1987: 54), pa se treba uzeti u obzir i mogućnost da je naručitelj imao jasnu ideju samo o natpisu, koji svakako predstavlja najznačajniji dio ovih posuda, dok su detalji izvedbe bili prepušteni majstoru. Ostaje činjenica da ostale čaše⁴ s natpisom pokazuju slične karakteristike i pripadaju istom obliku (tip 3), a iznimke su posude iz Angere, Altina i Osijeka, sve tipa 4b. Možemo tako izdvojiti dvije skupine posuda unutar čaša s natpisom, priličnu homogenu skupinu čaša tipa 3 te manju grupu čaša tipa 4b s različitom dekoracijom, ali koje djelomično povezuje ukras u obliku imitacije košare, kojoj bi pripadao osječki pehar. (Iznimku bi predstavljao fragment iz Dangstetena, koji bi na temelju prema vani izvučenog ruba pripadao tipu 3a). Ipak, na temelju prostorne distribucije čini se da ove dvije skupine nisu vezane uz neko specifično tržište, koje bi bilo sklonije određenoj vrsti ukrasa (Prilog 2. – kvadrat).

Fragmentirani osječki pehar ostavio nam je samo završni dio natpisa, početak kojega, kako je spomenuto, označava pčela (Prilog 1.). Ipak, o karakteru natpisa dovoljno svjedoči spomen pića, po čemu se može povezati s gozbama i štovanjem Bakha, slično natpisu iz Magdalensberga, a možda i onome iz Ljubljane (LAVIZZARI PEDRAZZINI 1987: 54; 1997: 241). Dok je Klumbach smatrao da je riječ o predmetima korištenima tijekom svečanosti i ceremonija vezanih uz određena božanstva, Lavizzarijeva ih, kako je spomenuto, vidi kao posude namijenjene privatnoj uporabi, naručene za prigodne proslave (LAVIZZARI PEDRAZZINI 1987: 54). Funkcija pehara kao finog, ekskluzivnog stolnog posuđa više odgovara privatnom vlasništvu, što tezu M. P. Lavizzari Pedrazzini čini prihvatljivijom. Fokus ovoga rada ipak nije na karakteru natpisa, već na ulozi pehara u smislu rasvjetljavanja trgovačkih, vojnih ili privatnih puteva kojima je mogao doći na područje Osijeka, stoga ćemo prvo pokušati odrediti u kojem je razdoblju ovaj pehar mogao biti uvezen i korišten.

DATAČIJA

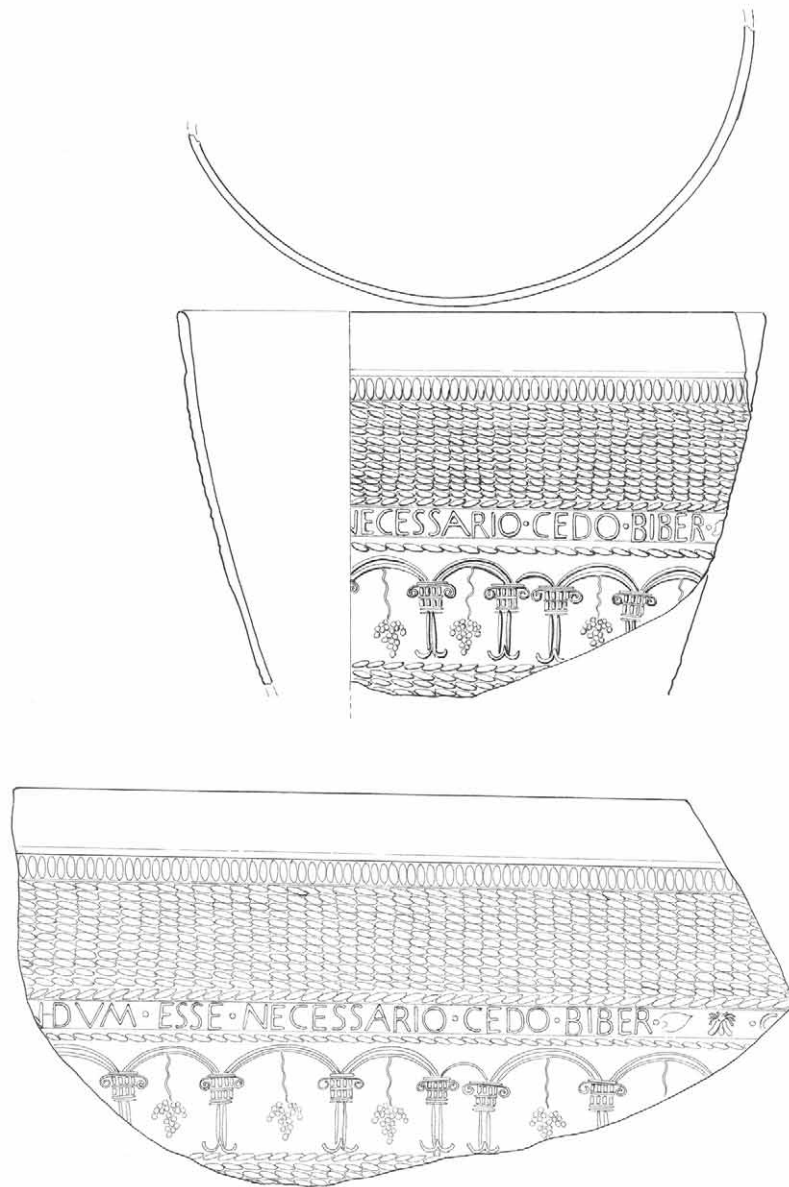
Ulomak pehara s Pristaništa pronađen je u jednoj od latenskih jama ispod ili u blizini ukopa jedne⁵ od rimskih građevina. Kontekst nalaza osječskog pehara – jama s uvoznom, ali i keramikom rađenom u lokalnoj, latenskoj tradiciji – ima analogiju u nalazima ACO pehara iz objekta kasno-latenskog naselja u Ljubljani, u sloju datiranom u posljednja desetljeća prije nove ere na temelju kasnolatenske posude (PLESNIČAR-GEC 1992: 386).

Nažalost, nije objavljen cjelokupni inventar jame s Pristaništa, koji bi nam pružio rijetki primjer zatvorene cjeline u kojoj je pronađen ACO pehar te time omogućio preciznije datiranje, stoga će se datacija osnivati prvenstveno na analogijama s bolje datiranim materijalom i općenito novim spoznajama o kronologiji ove keramičke skupine.

Slijedom novih objava primjeraka ACO pehara pronađenih tijekom arheoloških istraživanja kronologija je ovih nalaza učvršćena pomoću zatvorenih cjelina dobivenih izdvajanjem pojedinih stratigrafskih jedinica. M. P. Lavizzari Pedrazzini potvrdio je za svoju dataciju u posljednja desetljeća pr. Kr., odnosno rano i srednje augustovsko doba, predloženu već u monografiji 1987. god.,

⁴ Nalazi vrlo fragmentiranih pehara iz Calvatona i Bergama ne dopuštaju tipološku determinaciju.

⁵ »Rimska zgrada I« iz Bulatovog izvještaja (BULAT 1977).

Prilog 1 – ACO pehar iz Osijeka – crtež (D. Doračić).
Illustration 1 – The ACO cup from Osijek – drawing (D. Doračić).

pronašla u podacima dobivenima prvenstveno istraživanjima u sjevernoj Italiji (LAVIZZARI PEDRAZZINI 1997: 247). Fragmenti ACO pehara iz Verone pronađeni su u tri stratigrafske jedinice, datirane u posljednja dva desetljeća pr. Kr., na temelju numizmatičkog i keramičkog materijala (LAVIZZARI PEDRAZZINI 1995: 405). Tijekom zaštitnih istraživanja prilikom gradnje linije podzemne željeznice u Milanu pronađeno je više ulomaka ACO pehara,⁶ datiranih u augustovsko razdoblje, s trajanjem do u tiberijevo doba (SCAVI MM3, vol. 3.1.: 50). Fragmentirani pehar s pečatom BUCCIO pronađen je u jednoj od zapuna jame⁷ uz brojne ulomke keramike augustovske datacije, a u istoj jami pronađeno je još ulomaka ACO pehara (SCAVI MM3, vol.1: 317). Čaša istog majstora pronađena je u zapuni podrumске prostorije tijekom istraživanja antičkog Bedrijaka (*Bedriacum*) zajedno⁸ s ranoaugustovskim posudama tipa Consp. 5 i 8, čime se također potvrđuje datacija u vrijeme Augusta (BEDRIACUM 1.1.: 146; 1.2.: 107; CONSPECTUS: 60, 66). Još veću pouzdanost pružaju podaci iz brodoloma kod Comacchija, teret kojeg je sadržavao između ostalog i više ACO pehara, pa i onaj s potpisom *Buccio*. Na temelju olovnih ingota koji nose Agripin pečat, brodolom je datiran u godine neposredno nakon njegove smrti 12. god. pr. Kr., odnosno oko 19. god. pr. Kr. na temelju legijskih pečata (FORTUNA MARIS: 75; GARCIA BELLIDO 1998: 2 id.). Datacija proizvodnje majstora BUCCIO s ukrasom tipa *Kommaregen* može se stoga datirati u razdoblje između 30. i 10. god. pr. Kr., pa se tako treba datirati još jedan primjer pehara iz naših krajeva – onaj iz groba X na Jezerinama⁹ kod Bihaća, pronađen još krajem 19. st, koji je i Z. Marić datirao u isto¹⁰ razdoblje (RADIMSKY 1895: 63–4; MARIĆ 1968: 75, n. 273). Pehar tipa 2a iz Jezerina gotovo je identičan onomu iz Bedrijaka, a činjenica da nosi *Kommaregen* ukras svrstava ga u početne faze proizvodnje ove radionice (LAVIZZARI PEDRAZZINI 1997: 243). Kronološke okvire zadarskog bi primjerka trebalo stoga pomaknuti dva desetljeća ranije od one kod Z. Brusića (BRUSIĆ 1999: 28, 187). Rano i srednje augustovsko doba kao razdoblje vrhunca proizvodnje i uspješnosti Aco pehara izdvaja i stratigrafija Magdalensberga, gdje najveći dio posuda ovog tipa nalazimo u posljednja dva desetljeća prije Kristova rođenja (SCHINDLER KAUEDELKA 2000: 62).

Logično je pretpostaviti da je proboj čaša s natpisom na tako široko tržište (usp. Prilog 2) bio potaknut upravo vrlo uspješnom proizvodnjom i izvozom u rano i srednje augustovsko doba. Sloj u kojem je pronađen ulomak iz Milana (v. iznad) može se samo okvirno datirati u augustovsko-tiberijsko doba, dok je čaša iz Nauporta,¹¹ pronađena u koritu rijeke Ljubljanice, na temelju analogija i stilskih odrednica datirana u vrijeme nakon 30. god. pr. Kr. (MRATSCHEK 1987: 210). Nalazi ulomaka Aco pehara pronađeni tijekom istraživanja Vrhnikе (ant. *Nauportus*) dolaze iz konteksta s materijalom (rano) augustovske datacije, pa se može pretpostaviti da je u istom razdoblju uvezen i

6 Ulomak čaše tipa 3a, koji najvjerojatnije pripada grupi posuda s natpisom, pronađen je u stratigrafskoj jedinici SJ 4573, zajedno s keramikom tankih stijenki (čaše tipa Mayet XII i Ricci 1/205, Marabini V), sigilatom aretinske (oblici Goud. 36, 30) i sjevernoitalske proizvodnje (oblik 13D = *Sarius* šalice) te glatkom sigilatom (Goud.I) (SCAVI MM3, vol. 3.1.: 54–5, 71, 84).

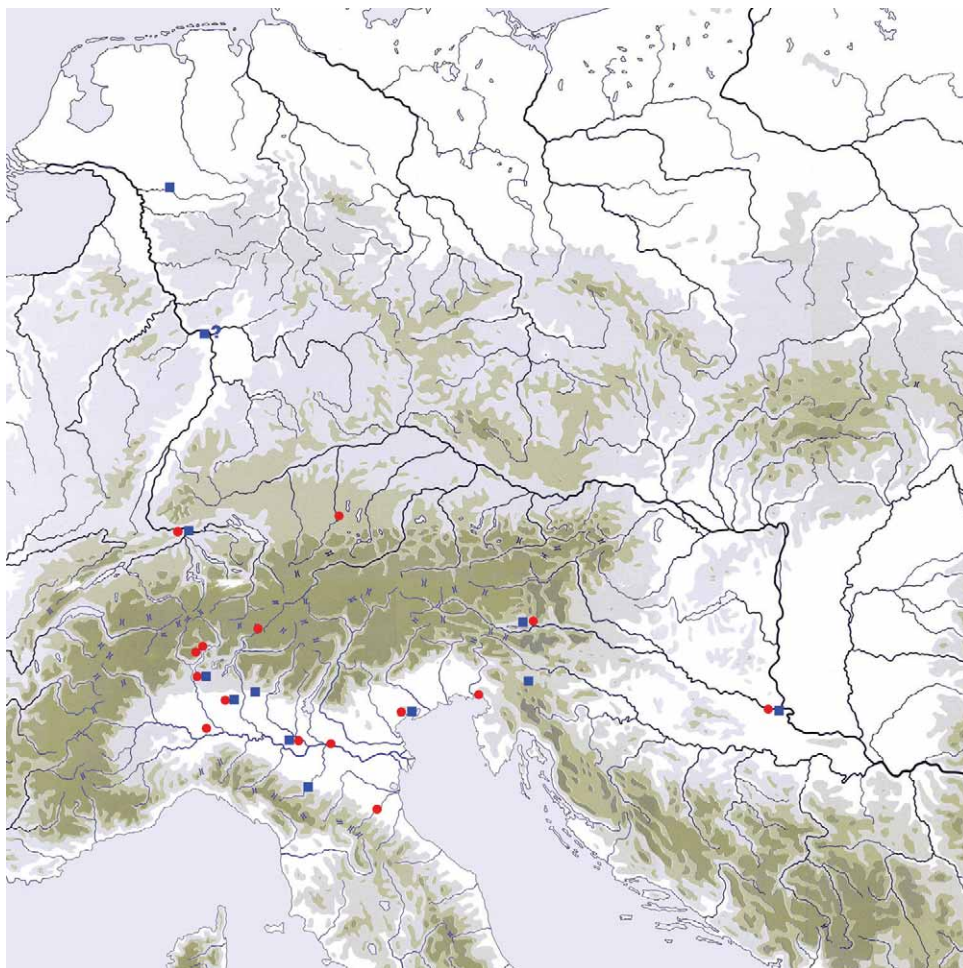
7 Riječ je o jami SJ 98, s više zapuna. Ulomak s pečatom pronađen je u zapuni SJ 89 (SCAVI MM3, vol.1: 317).

8 Među materijalom iz ove zapune (SJ 750), datirane na sam početak nove ere, možemo istaknuti i ulomke keramike *a vernice nera*, *a vernice rossa interna* te amfora Dressel 1A i Lamboglia 2, koji se mogu okvirno datirati od polovice 1. st. pr. Kr. do početka nove ere (BEDRIACUM 1.1.: 141, 146; 1.2.: 131, 201).

9 M. P. Lavizzari Pedrazzini u monografiji iz 1987. god. napominje da je vjerojatno riječ o krivo prenesenom imenu lokaliteta (80, n. 44), a isto ponavlja 1997. god., uz napomenu da se možda radi o Jezenicama na Dravi (242, n. 67). Nema ipak nikakve sumnje da je riječ o Jezerinama u dolini Une.

10 Grob je pripisan fazi Vb, koju je Z. Marić datirao između 35. god. pr. Kr. i 10. god. (MARIĆ 1968: 32 id.).

11 Kod Lavizzarijeve pogrešno se navodi da je čaša pronađena zajedno s novcem iz 29., odnosno 17. god. pr. Kr. (LAVIZZARI PEDRAZZINI 1997: 247, n.101). No S. Mratschek ovaj novac navodi samo kao analogiju za prikaze Venere s dijademom, kakav nalazimo na peharu i koji je jedan od stilističkih elemenata korištenih za dataciju pehara (MRATSCHEK 1987: 208).

Prilog 2 – Karta rasprostranjenosti ACO pehara s motivom imitacije stijenke košare (krug) i čaša s natpisom (kvadrat) (A. Tonc).

Illustration 2 – Distribution map of ACO cups with the imitation of basket (circle) and cups with inscriptions (square) (A. Tonc).

pehar s natpisom (HORVAT 1990: 128). Sadržaj groba iz Angere, nažalost, nije poznat, ali druga grobna cjelina s istog položaja sadržavala je, uz pehar *C. Aco*, novac kovan 22. god. pr. Kr. i pateru *a vernice nera* tipa Lamboglia 7/16, koja se također datira u augustovsko doba, iako sa sporadičnim pojavama još za Tiberija (LAVIZZARI PEDRAZZINI 1985: 373; FRONTINI 1985: 13). O ranoj pojavi Aco pehara u Angeri svjedoče i nalazi u pripadajućem naselju, gdje su ulomci ovih pehara¹² pronađeni u slojevima datiranim u kasnorepublikansko/ranoaugustovsko doba (LAVIZZARI PEDRAZZINI 1995b: 533). Jedini drugi pehar s natpisom pronađen u pogrebnom kontekstu, onaj iz Altina, pripadao je sada izgubljenoj grobnoj cjelini, što naravno onemogućava kronološko određivanje pehara. Navedene datacije ipak samo neizravno upućuju na vrijeme nakon 30. god. pr. Kr.

¹² Treba napomenuti da su u istom naselju pronađeni i pehari kasnije proizvodnje, koja se odlikuje premazom.

kao razdoblje u kojem su mogli nastati i pehari s natpisom, što potvrđuje i datacija primjerka s Magdalensberga (LAVIZZARI PEDRAZZINI 1987: 105). Prisutnost jednog od ovih pehara u logoru Haltern pouzdano datira korištenje između otprilike 7. god. pr. Kr. i 9. god., što naravno ne znači da pehar nije mogao biti i stariji od osnivanja logora, tim više što je riječ o specifičnim proizvodima koji su vjerojatno imali posebno značenje za vlasnika i mogli stoga biti dugo korišteni. Rijetkost ovog keramičkog tipa na prostoru logora (samo dva pehara) upućuje upravo na privatno vlasništvo nekog od legionara (ROTH-RUBI 2006: 140; RUDNICK 2004: 150), što se slaže s mogućom dugotrajnom uporabom pehara. Ipak, nalaz iz Gambarate također se može datirati u kasnoaugustovsko doba ili početak vladavine Tiberija (LAVIZZARI PEDRAZZINI 1987: 106), pa se početak nove ere ne može isključiti kao razdoblje korištenja. Posljednji primjerak koji može pružiti podatke o razdoblju korištenja ovog posebnog tipa ACO pehara jest ulomak iz Dangstetena, kojeg je K. Roth-Rubi svrstala u grupu pehara s natpisom, ali i ukrasom košare (ROTH-RUBI 2006: 142), čime predstavlja značajnu analogiju za naš pehar. Prihvaćena datacija¹³ tog logora u vrijeme između 15. i 9. god. pr. Kr. stavila bi tako naglasak na srednjeaugustovsko razdoblje i u slučaju grupe pehara s natpisom. Treba, međutim, naglasiti da je riječ o jednom ulomku sa sačuvanim samo slovima CO, a kako je spomenuto, motiv imitacije stijenke košare nije isključivo karakteristika proizvodnje Aka Akasta. Osim oblika čaše, koji odgovara pojedinim primjercima tipa s natpisom, nema sasvim pouzdanih argumenata za svrstavanje ovog ulomka u grupu čaša s natpisom. Tako je primjerice čaša tipa 4 iz Altina, čini se, bila ukrašena motivom košare na cijeloj površini (FINOCCHIARO 1999: 146), a isto se ne može isključiti ni za onu iz Dangstetena, pogotovo zbog činjenice da se ne vide ostaci nekog tipa okvira koji bi primjerice odvajao potpis od natpisa ili pak izolirao majstorovo ime od dekorativnog polja. Ipak, sačuvana slova majstorova potpisa najvjerojatnije predstavljaju završetak poznate formule ACASTUS ACO, što bi značilo da je riječ o proizvodu radionice koja, kako je spomenuto ranije, motiv košare koristi u kombinaciji s natpisom, kao što je i pretpostavila K. Roth-Rubi. Zbog fragmentiranosti primjerka ostaje otvorena mogućnost da je riječ o potpisu samo eponimnog majstora, ali kako u repertoaru motiva kojima se on koristio nema zasada onog imitacije stijenke košare, u ovom se trenutku takvo tumačenje potpisa čini malo vjerojatno.

Podaci kojima raspolažemo mogu poslužiti za potvrdu datacije skupine pehara s natpisom u augustovsko doba, odnosno između 30. god. pr. Kr. i 9. god., vrijeme u koje se datira i ovaj tip posude općenito. Kada prihvatimo ulomak iz Dangstetena kao dio grupe pehara s natpisom možemo ovaj period ograničiti na razdoblje nakon 15. god. pr. Kr., odnosno nakon osnutka logora. Ako je on zaista opskrbljen u kratkom razdoblju (ROTH-RUBI 2006: 104), logično je očekivati da se najveći dio materijala u tom trenutku nalazio na tržištu, ali i ovdje je nužan oprez – pehari sjevernoitalske proizvodnje u Dangstetenu predstavljaju iznimku (ROTH-RUBI 2006: 78 i d.), pa hipotetički mogu biti osobno vlasništvo legionara, kao i u Halternu, ne jedan od proizvoda kojima je logor opskrbljivan redovnim trgovačkim putevima, a samim time moguće je i starije datacije od većine posuda.

Nalaz osječčkog pehara pružio bi izuzetno važne podatke, ali nažalost Bulatova objava ne donosi zatvorene cjeline. Rekonstrukcija inventara jame u kojoj je pronađen Aco pehar praktički je nemoguća, kao ni određivanje kojoj fazi naselja bi jama pripadala – po Bulatu uočene su starije i mlađe jame, a često se i međusobno sijeku (BULAT 1977: 17), no materijal iz jama nije odvojen s obzirom na starost, već na temelju kategorija materijala, a samo rijetko navedene su i pojedine jame. Ovaj primjer samo pokazuje koliko je bitna objava cjelokupnog inventara pojedine zatvorene cjeline, pogotovo u slučaju složene stratigrafije urbanih nalazišta poput osječčkog. Grubu sliku krono-

13 K. Roth-Rubi predlaže dataciju između 20. i 11.(-7). god. pr. Kr., o čemu v. ROTH-RUBI 2006: 56–63. Kritički

osvrt na predloženu dataciju iznosi G. Fingerlin u predgovoru istog izdanja.

logije nalazišta pružaju ostali ulomci pronađeni u latenskim jamama među kojima je i ona s Aco peharom. Tako nalazimo posudu tipa Drag.3, s pečatom *in planta pedis* (M)VRRI, koja se datira od 10. god. do kraja 1. st., dok bi oblik pečata datirao posudu iz Osijeka nakon 15. god. (ATLANTE II: 203; CONSPECTUS: 84; OCK tip 1202¹⁴), zatim više ulomaka različitih posuda tankih stijenki (ulomci sivih i crveno pečenih čaša) te raznih sigilatnih posuda. M. Bulat za pojedine ulomke navodi da su pronađeni u sloju „crne zemlje sa šutom i garom« (BULAT 1977: 25), pa tako i za ulomak s pečatom *in planta pedis*, koji je mlađi od ACO pehara, što navodi na pomisao o postojanju sloja (sloj uništenja, zatrpavanja...?) s materijalom koji bi mogao poslužiti kao *terminus ante quem* za ostale ranorimske posude s lokaliteta, no bez detalja o kontekstu pojedinih posuda izdvajanje dviju faza je u ovom trenutku nemoguće, niti je opširnoj analizi keramičkog materijala s osječkog Pristaništa ovdje mjesto. Čini se, ipak, da postojanje tipova koje najvjerojatnije moramo datirati u vrijeme nakon ACO pehara (prvenstveno riječ je o spomenutoj pečatiranoj posudi) odgovara postojanju najmanje dvije faze kasnolatskih jama na lokalitetu, koje je uočio M. Bulat. Iz navedenoga može se zaključiti da postoji kontinuitet u opskrbi ranorimskom keramikom počevši od razdoblja za koje je karakterističan upravo ACO pehar, a koje se na temelju navedenih analogija može datirati u augustovsko doba, s naglaskom na razdoblje nakon 15. god. pr. Kr. U prilog datiranju osječkog pehara s natpisom upravo u augustovsko doba govore datacije pojedinih primjeraka: pehar iz Gambarate jedini je koji može biti datiran u nešto kasnije vrijeme (odnosno doba Tiberija), ali ništa ne govori u prilog tome da bi i ostale pehare trebalo tako datirati – riječ je o grupi posuda prilično homogenih karakteristika, za koju se može pretpostaviti i otprilike isto vrijeme izrade. Napomenimo da postoji hipoteza da spomenute dvije varijante potpisa reflektiraju kronološki slijed, pri čemu je potpis koji nalazimo na peharima s natpisom, *Acastus Aco*, kasniji i odnosi se na vrijeme osamostaljenja majstora. Na našem primjerku dio pehara s potpisom nije sačuvan, ali može se pretpostaviti da ne odudara od ostatka skupine čaša s natpisom. Tu se opet možemo podsjetiti na pehar iz Dangstetena, koji pokazuje da se prijelaz s potpisivanja *Aco Acastus* morao dogoditi najkasnije 9. god. pr. Kr., a ne tek početkom nove ere kako pretpostavlja A. Finocchiaro (1999: 147–8). Skupina ACO pehara s natpisom može se smatrati kasnijom produkcijom sada već afirmiranog majstora, što odgovara i činjenici da je već imao klijentelu koja je bila zainteresirana i za proizvode po narudžbi poput pehara s natpisom, a čini se da to odgovara srednjeaugustovskom dobu i prijelazu stoljeća. Vrijedi još jednom napomenuti da je takav predmet mogao imati poseban značaj za vlasnika, koji ga je mogao koristiti i kroz duže vrijeme od onog uobičajenog za uporabu ostalog finog stolnog posuđa, pa je i pehar iz Osijeka teoretski mogao biti korišten još za Tiberija, iako je vrijeme nastanka svakako ranije od toga, a riječ je o najkasnije prvom desetljeću nove ere.

Opskrba stolnim posuđem podrazumijeva i postojanje tržišta na koje se takva roba (riječ je ne samo o ovom peharu, nego i ostalom stolnom posuđu, ali i glinenim svjetiljkama – BULAT 1977: 25–7) mogla plasirati. To nas dovodi do ključnog pitanja – jesu li se tim posudama koristili bogatiji autohtoni stanovnici ili skupina doseljenika?

O VLASNIKU PEHARA

Lj. Plesničar-Gec nalaze iz Emone, pronađene u kontekstu kasnolatskih objekata slično nalazu iz Osijeka, vidi kao dokaz trgovine lokalnog stanovništva s radioničkim središtima sjeverne Italije (PLESNIČAR-GEC 1992: 387). Isto se može primijeniti na osječki pehar, zasada kao polazište u pokušaju tumačenja ovog iznimnog nalaza.

14 Tip po OCK naveden je na temelju Bulatova opisa, stoga nije izdvojena varijanta pečata, koji bi morao pripadati jednoj od varijanti 29–39.

Pretpostaviti da je među bogatijim članovima autohtone zajednice postojao interes za finim, uvoznim stolnim posuđem kao svojevrsnim statusnim simbolom nije novost ako u obzir uzmemo i ono rađeno od metala: uvoz brončanog posuđa najvjerojatnije sjevernoitalske proizvodnje odraz je one mreže kontakata koja je postojala još od kraja 2. st. pr. Kr. (DIZDAR – RADMAN-LIVAJA 2004), a trgovački putevi uspostavljeni mnogo prije uspostave rimske vlasti morali su konačnim osvajanjem teritorija i povećanom potražnjom s obzirom na novopridošlo stanovništvo doživjeti samo još veći uspjeh i procvat. Nedvojbeno je da je pripadnik lokalne zajednice, točnije stanovnik latenskog naselja pronađenog na položaju osječkog Pristaništa, mogao doći do sjevernoitalskih keramičkih proizvoda posredstvom rimskih trgovaca, a time i do ACO pehara. Ono što takav zaključak čini manje vjerojatnim je upravo najznačajnija odlika ovog primjerka – pripadnost prilično ekskluzivnoj grupi posuda s natpisom. Broj poznatih primjeraka ACO pehara raste na gotovo godišnjoj osnovi – objavom materijala iz Altina, primjerice, broj primjeraka je narastao s 2 na 33! (FINOCCHIARO 1999) – ali broj primjeraka pehara s natpisom još nije ni blizu brojke 20, što jasno govori da ovdje moramo računati na skupinu proizvoda koja nikako nije rađena za široko tržište. Pretpostavka da je riječ o predmetima rađenima po narudžbi dodatno izdvaja skupinu čaša s natpisom, a ujedno se mora pretpostaviti da je naručitelj/vlasnik imao jasnu ideju na što se natpis treba odnositi, a samim time isti je svakako mogao i – pročitati. Ta gotovo apsurdno jednostavna pretpostavka, da je vlasnik pehara mogao razumijeti natpis na posudi kojom se koristi, ne mora nužno isključiti lokalno porijeklo dotičnog. Vrijeme u koje datiramo osječki pehar odgovara fazi osvajanja prostora istočnog međurječja Save i Drave do Dunava za Tiberija, dok donju granicu predstavlja razdoblje panonsko-delmatskog ustanka 6. – 9. god. Velej Paterkul prenosi da su se već u vrijeme velikog ustanka 6. god. Panonci znali služiti latinskim jezikom, ali i pismom (DOMIĆ KUNIĆ 2006: 69), no pitanje je koliko je to znanje bilo rašireno među stanovništvom i nije li se ispočetka svodilo na služenje ograničenim fundusom u smislu komunikacije s italiskim doseljenicima. Sam Velej Paterkul, uostalom, napominje da su »mnogi u stanovitoj mjeri znali i pisati«. Služenje jezikom u svakodnevnoj konverzaciji treba promatrati odvojeno od služenja pismom, što je shvatio i sam autor, pa se služenje pismom treba pretpostaviti za ograničen broj stanovnika, čak i ako većina autohtonog stanovništva u tom trenutku koristi latinski jezik u govornom obliku. Čini se pomalo pretjeranim očekivati da se u tim početnim fazama uspostave rimske vlasti lokalna zajednica služi latinskim jezikom u tolikoj mjeri da naručuje posebno izrađene predmete izravno iz radionice majstora u sjevernoj Italiji! Posude tipa ACO pehara svakako su mogle imati (a gotovo sigurno su i imale, spomenimo samo pehar iz Jezerina u grobu pripadnika lokalne zajednice) kupce među autohtonim stanovništvom koje se počinje prilagođavati italiskom ukusu i običajima, ali čini nam se da pehare s natpisom ne možemo gledati kao bilo koju drugu posudu – njihova rijetkost, posebnost u vidu natpisa i iznimna finoća izrade izdvaja ih iz kategorije ostalih proizvoda ove, ali i ostalih radionica. Svakako se pri tom ne pokušava reći da istaknuti pripadnici naselja na području Murse nisu bili dovoljno »kulturni« da koriste predmete rafiniranog ukusa – ono što želimo istaknuti jest činjenica da se ovi pehari izvan italiskog prostora pojavljuju kao iznimka¹⁵ te da je takva proizvodnja bila prvenstveno usmjerena na italisku i/ili zajednicu u razvijenoj fazi romanizacije. Vlasnik pehara pronađenog na Pristaništu tako se najvjerojatnije mora tražiti u stanovniku italiskog¹⁶ porijekla, naseljenog na prostoru Murse u vrijeme neposredno nakon osvajanja prostora istočne Slavonije, a najkasnije za vrijeme velikog panonsko-delmatskog ustanka 6. – 9. god. Teško je ipak očekivati da

15 Haltern je jedini sasvim pouzdani primjer pehara u Porajnju – fragment iz Dangstetena vjerojatno pripada jednom takvom peharu, ali kako je spomenuto takvu atribuciju treba uzeti s dozom opreza. Porijeklo čaše iz Mainzsa nesigurno je zbog nejasnog inventarnog opisa (»aus Oberitalien«), koji se može odnositi na porijeklo pehara u smislu

radionice, ali može biti i oznaka da je predmet tamo nabavljen za zbirku (LAVIZZARI PEDRAZZINI 1987: 107, br. 26).

16 Točnije sjevernoitalskog, sudeći po popularnosti ACO pehara općenito u tom području.

su civilni italski naseljenici u vrijeme ustanka nabavljali fino posuđe poput pehara, budući da su se nalazili u vrlo nezahvalnom položaju i njihovi su životi bili izravno ugroženi, ali moguće je da je vlasnik bio jedan od legionara koji dolazi smirivati ustanak. Zasigurno ne treba u potpunosti isključiti lokalno stanovništvo¹⁷ iz klijentele rimskim trgovaca, već u fazi neposredno nakon osvajanja međurječja Save i Drave, no u slučaju ovog pehara za takvo što nema potvrde. Dodajmo da se natpis može tumačiti i kao posveta štovanju Bakha, za što nema potvrde u samom natpisu jer se može tumačiti kao spomen pića i opijanja koji može imati sasvim privatni karakter, ali takvo bi se tumačenje također podudaralo s religioznim uvjerenjima italskog doseljenika.

Povezanost rasprostranjenosti italske sigilate i kretanja vojske kao pokazatelja osvajanja Panonije istaknuo je već D. Gabler, pa tako i za samu Mursu (GABLER 1971: 91; 1977: 104–5). ACO pehari mogu se također tumačiti kao odraz kretanja rimske vojske, što njihova prostorna distribucija često, barem naizgled, potvrđuje. Primjera ima više, a za ovu temu svakako su vrijedni primjerci dvaju spomenutih logora, Dangstetena i Halterna, a mogli bismo im pridružiti i pehare iz Emone, Nauporta i Murse kao odraz prodora vojske prema Posavini i Dunavu (LAVIZZARI PEDRAZZINI 1997: 249). Takvo je tumačenje naravno izuzetno privlačno – prilično jasna kronologija fine keramike služi kao izvrstan dokaz prodora rimske vojske i potvrda kronologije osvajanja. Ipak, takvo što može dovesti do pojednostavljanja društvene slike zajednica i naselja početkom nove ere, o kojoj znamo uistinu vrlo malo i koja je vjerojatno bila složenija od podjele na bogato lokalno stanovništvo koje teži imitaciji italskih modela i vojsku koja im iste pruža. Trgovački kontakti prethodili su osvajanju,¹⁸ što pokazuju i spomenuti importi koji datiraju i čitavo stoljeće prije konačne uspostave rimske vlasti na prostoru Slavonije i Srijema, i u tim se početnim kontaktima krije početak upoznavanja lokalnog stanovništva s italskim običajima, pa tako i onima koji se tiču prehranbenih navika. Taj je proces sigurno bio napokon ubrzan i završen s konačnim osvajanjem i uspostavom rimske vlasti, ali nije se mogao dogoditi u samo desetak godina koliko je proteklo od Tiberijevih osvajanja krajem drugog desetljeća prije Krista (o dataciji vidi opširno u: DOMIĆ KUNIĆ 2006: 114 i d.) do trenutka izbijanja ustanka 6. god., kada su stanovnici već u nekoj mjeri romanizirani. Iako nalazi u logorima idu u prilog povezivanju finog stolnog posuđa s vojskom, treba istaknuti da je ono odraz običaja italskog stanovništva i ne može se vezati isključivo za vojsku (ROTH-RUBI 2006: 100), pa je tako i većina pehara s natpisom uistinu pronađena u kontekstu naselja, u što se uklapa i naš primjer, dok oni u logorima predstavljaju iznimku. Osječki je nalaz već po kontekstu u kojem je pronađen gotovo nemoguće povezati s rimskom vojskom, osim ako ga ne promatramo kao jedan od proizvoda namijenjenih italskim legionarima stacioniranim u novo-osvojenim područjima, kojima se pripisuju i posude augustovsko-tiberijske datacije pronađene u Mursi, nažalost, na nepoznatom položaju (GABLER 1977: 105). Mogli bismo očekivati stoga veće količine materijala koji je bio predmet trgovine, no uvozni asortiman s Pristaništa svojom količinom izglednijim čini pretpostavku da je riječ o posudama u privatnom vlasništvu, a ujedno Bulat u ovim slojevima ne spominje ulomke amfora, koje se na mjestu gdje se opskrbljuje vojska očekuje u znatnim količinama. Sjevernoitalska keramika iz latenskih jama koju je izdvojio M. Bulat, a kojoj pripada i pehar iz radionice Aka Akasta, pripadala je, dakle, nekome od civilnih italskih doseljenika koji su živjeli na prostoru Murse. Možda je riječ o nekome od stanovnika doseljenih nakon osvaja-

17 D. Gabler slaže se s pretpostavkom da su u julijsko-klaudijevskom razdoblju sjevernoitalski proizvodi obrta kupovani isključivo od strane vojnika i doseljenika, dok je autohtono stanovništvo u potpunosti orijentirano lokalnim proizvodima (GABLER 1998: 603). Iako se može očekivati da je u najvećoj mjeri tako, mora se pretpostaviti i potražnja među autohtonom populacijom, makar isprva u ograničenoj mjeri.

18 Trgovci kao svojevrsni pioniri koji otvaraju put osvajanju model je koji je primjerice istaknut za Norik (PICCOTTINI 1998: 587), kao i za područja na tzv. Jantarnom putu (v. primjerice SOPRONI 1990; o položaju Emone – PLESNIČAR-GEC 1990).

janja, u vrijeme kada stacioniranje vojske podrazumijeva i širenje tržišta te rast potražnje i među pripadnicima lokalne zajednice, ali jednako tako moguće je riječ o nekome od trgovaca koji su djelovali na istočnom dijelu međurječja i prije rimske okupacije. Čaša s natpisom koja je predmet ovoga rada morala je biti skuplja i teže dostupna, pa je naručitelj vjerojatno bio vrlo uspješan, imućan trgovac koji si je takvu luksuzniju robu mogao priuštiti, a ujedno je mogao u nabavi iskoristiti postojeće kontakte, no možda je pehar nabavio i prije doseljenja na područje Murse. Konačnog odgovora na niz pitanja potaknut ovim nalazom nema, pa ovaj nalaz može poslužiti kao poticaj za daljnje otkrivanje svih dijelova slagalice koju je činilo naselje na prijelazu stoljeća na području današnjeg Osijeka, dio kojeg su svakako bili italski doseljenici.

Gotovo je prirodno put kojim je sjevernoitalska roba dolazila sve do Dunava potražiti u onom najlogičnijem, posredništvom Akvileje preko Emone i Nauporta, što dokazuju i ulomci ACO pehara pronađeni na tim lokalitetima te od Siska nadalje dolinom Save. Distribucija pehara s natpisom (Prilog 2 – kvadrat) ukazuje na još jedan mogući pravac kojim je pehar s Pristaništa mogao doći do Murse, a koji može vrijediti i u slučaju migracije pojedinca. Naime, jedan od pehara pronađen je na Magdalensbergu, pa se komunikacija Podravinom ne smije isključiti iz mreže trgovine i kretanja predmeta, ali i ljudi – italski trgovac mogao je jedno vrijeme provesti u Magdalensbergu, a nakon nekog vremena okušati sreću u novoosvojenim područjima. Podravski pravac nema zasada daljnje potvrde u nalazima ovog tipa pehara na potezu između Magdalensberga i Osijeka, što je možda odraz stanja istraženosti i objavljenosti, no bitno je da se ocrtava alternativni pravac u dolini Save, koja je primat imala u strateškom smislu tijekom osvajanja, no dolina Drave nije mogla biti posve isključena iz trgovačke mreže. Značaj Magdalensberga ne može se zanemariti u proučavanju puteva kojima je uvozni materijal dolazio do odredišta. Napomenimo da je u Osijeku pronađena i sigilatna posuda padanske proizvodnje s pečatom LVCCIVS, koja datira u otprilike isto razdoblje, a također se javlja na Magdalensbergu u kasnoaugustovsko vrijeme (GABLER 1977: 104; OCK tip 1039.3).

ZAKLJUČAK

Cilj ovog osvrta na već objavljeni nalaz ACO pehara pronađen na osječkom Pristaništu bio je podsjetiti na vrijednost tog iznimnog nalaza u svjetlu novih spoznaja u desetljećima koja su protekla od prve objave. U razdoblju između 15. god. pr. Kr. i izbijanja panonsko-delmatskog ustanka 6. god. na prostoru su Murse živjeli pripadnici autohtone zajednice u procesu romanizacije, kojemu su put otvorili italski trgovci i prije konačnog osvajanja pod Tiberijevim vodstvom. Ti isti trgovci činili su, zajedno s vojskom, odnosno augzilizarnom postrojbom koja tada dolazi na šire područje Murse (DOMIĆ KUNIĆ 2006: 107), italsku jezgru naselja koje još možda nije poprimilo konačni oblik i organizaciju rimskog grada, ali u kojemu je stanovništvo sve više prilagođeno budućoj pravoj urbanizaciji. Vlasnik pehara s natpisom morao je biti upravo jedan od italskih doseljenika, vjerojatno trgovaca; nema indicija da je pehar činio dio komercijalne ponude, što zbog naseobinskog konteksta samog nalaza, što zbog karaktera ovog tipa posuda koji pripada najvjerojatnije privatnoj sferi, a napokon i zbog činjenice da nam je zasada poznat samo ovaj jedan ACO pehar s područja čitave Murse. Sve poznate čaše s natpisom predstavljaju rijetke, ponekad sasvim izolirane primjerce, čak i u sklopu materijala s lokaliteta bogatih ACO peharima općenito – spomenimo još jednom Altino, Dangstetten i Haltern, a tu su i novije istraženi lokaliteti s brojnim ulomcima pehara gdje opet oni s natpisom predstavljaju rijetkost, kao Milano i Calvatone, antički *Bedriacum*. Usporedimo li ovaj nalaz s ACO peharima pronađenima na tlu današnje Hrvatske, ali i susjednih zemalja, još jednom se pokazuje iznimnost ovog nalaza. Pehar iz Ljubljane jedina je prava analogija za ovaj osječki, iako najbliže usporedbe unutar skupine pehara s natpisom s obzirom na dekoraciju imamo u

onima iz Angere i Altina, kojima možemo dodati i pehar s ukrasom košare iz Dangstetena. Ostali nalazi Aco pehara predstavljaju sasvim uobičajenu proizvodnju za šire tržište. Možemo ovdje istaknuti izoliranu pojavu pehara s potpisom *Buccio Norbani* na Jezerinama kao izuzetak u inače bogatoj nekropoli, a zanimljivo je da pehar istog majstora dolazi iz Zadra, na području gdje nalazimo više ulomaka Aco pehara i za koje možemo pretpostaviti i posredničku ulogu u distribuciji proizvoda pristiglih jadranskim, pomorskim putem prema unutrašnjosti, pa tako i prema dolini Une. U svim navedenim slučajevima riječ je o proizvodnji koja ne može poslužiti kao prava analogija za osječki pehar s natpisom, a ujedno se može pretpostaviti i domaća klijentela kao krajnji korisnik. Kada govorimo o augustovskom razdoblju, očekujemo koncentraciju nalaza na sisačkom području, jednom od ključnih strateških položaja u kojemu je vojna prisutnost bila snažna od samog osvajanja za Oktavijanove kampanje, koja ipak u slučaju ACO pehara nedostaje (samo dva pehara: KOŠČEVIĆ – MAKJANIĆ 1995: 61), no možda muzejski depoi skrivaju još ulomaka ACO pehara. U svakom slučaju broj nama poznatih primjeraka ostaje razmjerno malen.

Mursa u vrijeme Augusta i dalje je velika nepoznanica. Arheološka građa teško se povezuje s posljednjom fazom osvajanja hrvatskog dijela Panonije, a upravo su nalazi koje možemo datirati u ovo razdoblje, poput ovog osječkog pehara i pečatirane sigilate istog razdoblja, praktički jedini način za sagledavanje materijalne kulture lokalnih zajednica u kontaktu s uvoznim materijalom. Osječki nalaz pokazuje da je postojao suživot italskih doseljenika i autohtone zajednice, koji je svakako predstavljao jedan od čimbenika u složenom procesu romanizacije. Iako su prvenstveno dijelovi naoružanja oni koji jasno svjedoče o kretanjima vojske i time govore o okupaciji nekog područja, nalazi iz civilnih naselja govore mnogo o drugoj, dugotrajnijoj fazi rimskih osvajanja koja je prethodila onoj vojnoj. Nadamo se da će ovaj osvrt pokazati kolika je potreba za dodatnom analizom prethodno objavljenog materijala, koji nam, obogaćen novim spoznajama iz suvremene literature, može pružiti mnogo podataka o romanizaciji protopovijesnih zajednica i počecima rimske vlasti na ovim područjima.

LITERATURA

- ATLANTE II – Atlante delle forme ceramiche II. Ceramica fine romana nel bacino mediterraneo (tardo ellenismo e primo impero). *Enciclopedia dell'arte antica classica e orientale*. Roma, 1985.
- BEDRIACUM – Bedriacum. *Ricerche archeologiche a Calvatone* (ur. L. PASSI PITCHER). Milano, 1996.
- BRUSIĆ, Z. 1999 – Hellenistic and Roman Relief Pottery in Liburnia (North-East Adriatic, Croatia). *BAR*, S817, 1999.
- BULAT, M. 1977 – Nalazi s donjogradskog pristaništa u Osijeku. (Zusammenfassung:) Die Funde vom Anlegeplatz in Osijek Unterstadt. *OZ*, 16/1977: 11–77.
- CONSPECTUS – Conspectus formarum terrae sigillatae Italico modo confectae. (ur. E. ETTLINGER). *Materialien zur römisch-germanischen Keramik* (Bonn), 10, 2002.
- DIZDAR, M. – I. RADMAN-LIVAJA 2004 – Finds of Roman Bronze Ware on Celtic Sites in Eastern Slavonia. U: Actes du XIVème Congrès UISPP, Université de Liège, Belgique, 2–8 septembre 2001, Epoque Romaine. *BAR*, S1312, 2004: 49–53.
- DOMIĆ KUNIĆ, A. 2006 – Bellum Pannonicum (12.–11. st. pr. Kr.): posljednja faza osvajanja Južne Panonije. Bellum Pannonicum (12–11 BC). The final stage of the conquest of the southern Pannonia. *VAMZ*, 3.s., 39/2006, 59–164.
- FINOCCHIARO, A. 1999 – Ceramica »tipo Aco« ad Altino. *QdAV*, 15/1999: 146–159.

- FORTUNA MARIS – *Fortuna Maris. La nave romana di Comacchio*. (ur. F. BERTI). Comacchio, 1990.
- FRONTINI, P. 1985 – La ceramica a vernice nera nei contesti tombali della Lombardia. *Archeologia dell' Italia Settentrionale* (Como), 3/1985.
- GABLER, D.
- 1971. Die Eroberung Pannoniens im Spiegel der Sigillaten. *ActaAHung*, 23/1971: 84–91.
  - 1977. Sigillaten aus Mursa im Ungarischen Nationalmuseum. (Sažetak:) Sigilata iz Murse u Mađarskom narodnom muzeju. *OZ*, 16/1977: 99–114.
  - 1998. La Pannonia e la via dell' ambra. U: *Tesori della Postumia*. Milano: 1998: 596–604.
- GARCIA BELLIDO, M. P. 1998 – Legionsstempel aus der Zeit des Agrippa auf hispanischen Bleibarren aus Comacchio (Ferrara). *BJ*, 198/1998: 1–27.
- HORVAT, J. 1990 – Nauportus (Vrhnika). *Dela*, 33/1990.
- HORVAT, J. 1997 – Sermin. Prazgodovinska in zgodnjorimska naselbina v severozahodni Istri. A Prehistoric and Early Roman Settlement in Northwest Istria. *OpInstArSlov*, 3/1997.
- KOŠČEVIĆ, R. – R. MAKJANIĆ 1995 – Siscia, Pannonia Superior: Finds and Metalwork Production. Terra Sigillata. *BAR*, S621, 1995.
- LAVIZZARI PEDRAZZINI, M. P.
- 1985. Bicchieri »tipo Aco«. U: *Angera romana. Scavi nella necropoli 1970–1979* (ur. G. SENA CHIESA). Roma, 1985: 373–387.
  - 1986. Esportazione di prodotti transpadani nella X Regio. Il caso di Aco Acastus. *AquilN*, 57/1986: 685–700.
  - 1987. *Ceramica romana di tradizione ellenistica in Italia settentrionale. Il vasellame »tipo Aco«*. Firenze, 1987.
  - 1987b. Artigianato colto e di tradizione ellenistica nella Transpadana di età augustea. La ceramica »tipo Aco«. *RCRF Acta*, 25–26/1987: 255–269.
  - 1995. I vasi »tipo Aco« provenienti dagli scavi di via Redentore in Verona. U: *Splendida civitas nostra* (ur. G. CAVALIERI MANASSE – E. ROFFIA). *Studi e ricerche sulla Gallia Cisalpina* (Roma) 8, 1995: 401–408.
  - 1995b. La ceramica fine da mensa. U: *Angera romana II. Scavi nell' abitato 1980–1986*, vol. II (ur. G. SENA CHIESA – M. P. LAVIZZARI PEDRAZZINI). Roma, 1995: 527–547.
  - 1997. Nuove osservazioni sul vasellame »tipo Aco«. *Athenaeum*, 85/1997, 1: 233–251.
- MARIĆ, Z. 1968 – Japodske nekropole u dolini Une. *GZM*, n.s., 23/1968: 5–80.
- MAZZEO SARACINO, L. 1985 – Terra sigillata nord-italica. U: *ATLANTE*, II. Roma, 1985: 175–230.
- MRATSCHEK, S. 1987 – Fragment eines Acobechers aus Nauportus. Povzetek: Odlomek Aco-čase iz Navporta. *AVes*, 38/1987: 207–216.
- OCK – A. OXE – H. COMFORT – Ph. KENRICK: *Corpus Vasorum Arretinorum. A Catalogue of the Signatures, Shapes and Chronology of Italian Sigillata* (2nd edition). Bonn, 2005.
- PICCOTTINI, G. 1998 – La continuazione della via Postumia verso nord, nella zona sudorientale del Norico meridionale. U: *Tesori della Postumia*. Milano, 1998: 583–589.
- PLESNIČAR-GEC, Lj. 1990 – I rapporti tra Emona e la Venetia. U: *La Venetia nell' area padano-danubiana. Le vie di comunicazione*. Padova, 1990: 329–336.
- PLESNIČAR-GEC, Lj. 1992 – Emona, il vasellame tipo Aco. *RCRF Acta*, 31–32/1992: 383–390.

- RADIMSKÝ, W. 1895 – Die Nekropole von Jezerine in Pritoka bei Bihać. *WMBH*, 3/1895: 40–218.
- ROTH-RUBI, K. 2002 – Why Dangstetten? U: Limes XVIII. Proceedings of the XVIIIth International Congress of Roman Frontier Studies held in Amman, Jordan (September 2000), *BAR*, 1084 (I), 2002: 509–514.
- ROTH-RUBI, K. 2006 – Dangstetten III. Das Tafelgeschirr aus dem Militärlager von Dangstetten. *Forschungen und Berichte zur Vor- und Frühgeschichte in Baden-Württemberg*. Stuttgart, 2006.
- RUDNICK, B. 2004 – Verzierte italische Sigillata in den römischen Militärlagern Westfalens. Aspekte des Handels mit Sigillata der mittel- und spätaugusteischen Zeit. U: Early Italian sigillata. The chronological framework and trade patterns (Proceedings of the First International ROCT-Congress Leuven, May 7 and 8, 1999). *Babesch Suppl.*, 10, 2004: 147–156.
- SCAVI MM3 -*Scavi MM3. Ricerche di archeologia urbana a Milano durante la costruzione della linea 3 della metropolitana. 1982–1990* (ur. D. CAPORUSSO). Milano, 1991.
- SCHINDLER KAUDELKA, E. 2000 – Ceramica norditalica decorata del Magdalensberg: problemi aperti. U: Produzione ceramica in area padana tra il II secolo a.C. e il VII secolo d.C.: nuovi dati e prospettive di ricerca (ur. G. P. Brogiolo – G. Olcese). *Documenti di archeologia* (Mantova), 21/2000: 51–67.
- SFREDDA, N. – C. DELLA PORTA – G. TASSINARI 1998 – Ceramica a matrice. U: Ceramiche in Lombardia tra II secolo a. C. e VII secolo d. C. Raccolta dei dati editi (ur. G. Olcese). *Documenti di archeologia* (Mantova), 16/1998: 67–74.
- SOPRONI, S. 1990 – L'importanza della strada dell'ambra nello sviluppo delle città panoniche. U: *La Venetia nell'area padano-danubiana. Le vie di comunicazione*. Padova, 1990: 349–354.
- TESORI DELLA POSTUMIA 1998 – *Tesori della Postumia. Archeologia e storia intorno a una grande strada romana alle radici dell'Europa*. Milano, 1998.

POPIS ILUSTRACIJA FIGURE CAPTIONS

Slika 1 – Pehar s natpisom iz Osijeka (D. Doračić).

Figure 1 – Cup with inscription from Osijek (D. Doračić).

Prilog 1 – ACO pehar iz Osijeka – crtež (D. Doračić).

Illustration 1 – The ACO cup from Osijek – drawing (D. Doračić).

Prilog 2. Karta rasprostranjenosti ACO pehara s motivom imitacije stijenke košare (krug) i čaša s natpisom (kvadrat) (A. Tonc).

Illustration 2 – Distribution map of ACO cups with the imitation of basket (circle) and cups with inscriptions (square) (A. Tonc).

SUMMARY

A NEW DISCUSSION ABOUT THE ACO CUP FROM OSIJEK

Although it was published several decades ago, the inscribed ACO cup found in a La-Tène pit in the Osijek Port, in light of a more updated bibliography, offers important information on the beginnings of Roman rule in the area of eastern Slavonia. The cup (15 BC – end of the first decade AD) belongs to a group of vessels with an inscription from the workshop of the master *Acastus Aco*.

The products were most probably manufactured for private use, explained, when found outside their core north Italian area, as the property of immigrants of Italian origin, which was also claimed for the Osijek specimen. The find confirms the presence of inhabitants of Italian origin immediately following the Roman conquest, and it is highly likely – although it is possible that the owner was a member of a Roman military formation – and that the owner was an Italian merchant that came to this region before the final conquest of the region between the Sava and Drava rivers.

Rukopis primljen: 11. XI. 2009.
Rukopis prihvaćen: 20. XI. 2009.